

התיש והדחליל.

טדי התיש חי במכלאה קטנה בפינת הסככה.
כשנפתחה הדלת של המכלאה שלו הוא יצא תמיד לחצר החווה, הרים את ראשו בגאווה והכריז "זו החצר שלי!"
יום אחד כאשר נפתחה הדלת הוא ראה כלב קטן בחצר. הוא רץ אליו מיד וזרק אותו מעל הגדר.
חיות אחרות שבחצר התפזרו בבהלה.

"קלוק! טדי התיש יצא! קראה
התרנגולת לאפרוחיה "לא לנקר יותר!
באו ללול!"
"קווק! טדי התיש יצא. נחזור לבריכה!"
אמרה הברוזה.
"גלגלגל" קראה תרנגולת הודו "בואו
אחרי ליער, ילדים. טדי התיש לא ייתן
לנו מנוחה כאן."
אחרון רץ אפילו החזירון השמן הקטן,
הוא נדחף דרך הפשפש וברח.
טדי התיש צעד שוב בגאווה לאורך
ולרוחב החצר ואמר "זו החצר שלי."
אבל אז הרגיש במישהו אחרי הסככה.
טדי ניגש קרוב יותר ובדק. נכון. מישהו
היה בחצר שלו.
"מי אתה?" קרא טדי התיש. בני
הדחליל לא ענה. טדי מרוגז התנפל עליו
ודקר בקרניו את רגליו של בני הדחליל.

בני לא זז ולא אמר דבר. הקרניים
נתפסו בין רגליו וטדי לא יכול היה
להשתחרר.

"עזוב אותי, כי אחרת תצטער" קרא טדי
התיש "אזרוק אתך מעבר לגדר!"
אך בני לא עזב, וטדי לא יכול היה לזוז.
כל היום החזיק אותו בני. טדי נעשה
צמא ועייף מאוד.

"אנא, אדוני, תן לי ללכת" ביקש.
ואז אמר בני הדחליל באיטיות "האם
תענה לי רק על שתי שאלות?"
"אשתדל, אדוני" ענה טדי.

"למי שייכת החצר הזו?"
"לכל אחד שרוצה להיות בה" ענה טדי
התיש.

"כמה זמן תזכור זאת?" שאל בני.
"אני חושב שלא אשכח זאת אף פעם,
אדוני."

"אז אתה יכול ללכת" אמר בני הדחליל.
טדי התיש עזב את המקום וכל חיות
החצר מעידות שעמד בהבטחתו.

